

חכאית בא נתיגה \ סאדק הדיאית

סיפור עם מסקנה \ צאדק הדיאית¹⁸

היה איש פשוט <רגיל>, שמו משהדי¹⁹
ד'ואלפקאר.²⁰ הייתה לו אישה פשוטה,
שמה גברת סתארה.

يك مرد معمولی بود اسمش مشهدی
ذوالفقار. يك زن معمولی داشت
اسمش ستاره خانم.

כאשר ד'ואלפקאר נכנס הביתה, אמו,
גוהר סלטאן, רצה לעברו להתלונן
על אשתו: "אתה לא גבר? בזמננו
אם היה דופק בדלת איש זר, האישה
הייתה שמה אבן קטנה מתחת
ללשונה כדי שתדבר כמו קשישות,
כדי שאדם זר לא ייחנה מקולה.

وقتی ذوالفقار وارد خانه شد مادرش
گوهر سلطان دوید جلو از دست
زنش شکایت کند: «تو مرد نیستی؟
در دوره ما اگر مرد غریبه در
می زد زن ریگ زیر زبانش می
گذاشت تا مثل پیرزنها حرف بزند
که آدم غریبه از صدایش لذت نبرد.

היום, סתארה, כדי לקנות קרח במאה
דינאר, רצה עד אמצע הרחוב. גם
כן, בבוקר, [בעודה] אוספת את כלי
המיטה מעל הגג,²¹ הגעתי [ו]ראיתי
אותה מדברת עם עלי צ'יני בנדזן.²²

امروز ستاره برای خریدن صد
دینار یخ تا وسط خیابان دوید. صبح
هم بالای پشت بام رخت خواب جمع
می کرد رسیدم, دیدم با علی چینی
بندزن حرف می زند.

בכלל, אני אשמה שלא לקחתי
לך [לאישה] את בתו של אסתאד
מאשאללה. אני לא יודעת במה
אשתך מתגאה? בכספה או בנדונייה
שלה? הרגתי את עצמי כדי ללמד
אותה להכין בצק ללחם. האם זה
נעשה? הרסה מן²³ אחד של קמח ולא
למדה".

اصلاً من مقصرم که دختر استاد
ماشالله را برایت نگرفتم. من نمی
دانم زنت به چه می نازد؟ به پولش
یا به جهازش؟ خودم را کشتم تا نان
خمیر کردن را به او یاد بدهم مگر
شد؟ یک من آرد را خراب کرد و یاد
نگرفت».

¹⁸ הסיפור המובא כאן הוא גרסה מעובדת של הסיפור המקורי.

¹⁹ مشهדי – תושב העיר משהד. שם משפחה, כינוי לתושב העיר וכן תואר לעולה רגל אשר ביקר בקברו של האמאם השמיני של השיעים רצ'א המצוי בעיר משהד שבמזרח איראן.

²⁰ ذوالفقار – כינוי לחרבו בת שני הלהבים של עלי אבן אבו טאלב, האמאם הראשון של השיעים. משמש כשם פרטי וכשם משפחה.

²¹ בימי הקיץ, נהגו תושבי איראן לישון על גגות הבתים מחמת החום. כיום נוהג זה פחות נפוץ.

²² چینی بندزن – בעל מלאכה העוסק בתיקון כלי חרסיה.

²³ یخידت משקל, כשלושה קילוגרמים.